

Farsans hatt

W Kan jag slänga den här?"

Marie har fått upp farsans gamla Tilley-hatt ur en flyttkartong, där jag även förvarar hans gamla långfärdsskridskor och en mindre del av hans arsenal av uttjänta borrmaskiner, skruvdragare och gamla löparpjuck från tidigt åttiotal, storlek 47.

Jag är en hamster: samlar, sparar och gör mig aldrig av med någonting över huvud taget. I ett svindyrt Shurgard-förråd slutförvaras prylarna, som vore det reaktoravfall. Marie i sin tur driver någon slags feng shuistisk linje som går ut på att man ska slänga i stort sätt allt man äger och har – möjligen undantaget kläderna man för ögonblicket har på sig.

JAG BRÅS PÅ farsan. Efter hans död skulle vi städa upp hans vind ute i Nacka-villan. Jag minns hur vi ur en undanskymd vrå baxade fram en kopieringsapparat från tidigt sjuttioital, stor som en skördetröska. På en bit maskeringstejp hade den forne ingenjören pryddigt textat ordet "trasig". Jag borde inte ha blivit förvånad. När jag var liten hade vi en skokartong som det stod "Olof, lagas" på. Ingenting ur den blev dock någonsin reparerat vad jag minns. Men möjligheten fanns ju alltid om andan plötsligt skulle falla på.

Nu står jag således här i ett hav av minnen, skräp och bra att ha-grejer, blandat med farsans dito minnen, skräp och bra att ha-grejer. I ett svagt ögonblick har jag lovat Marie att rensa ut bland bråten; slänga sådant som inte ens kommande generationer hamstrar kommer att ha glädje av.

Tilley-hatten tillhör dock enligt mitt förmenande inte den kategorin. Jag övervägde att låta den följa med kistan när farsan skulle begravas, men eftersom han var uttalad ateist kunde jag inte tillåta mig något som Olof skulle ha betraktat som sentimentalt trams. Man eldar inte upp världens i särklass bästa – och dyraste! – friluftshatt. Den kan användas till allt från att ösa ur en kanot med, till att laga mat i. Chansen att överleva en björnattack är likvärdig om du har en bössa i handen, eller en Tilley-hatt på huvudet.

SOM BOENDE PÅ det modemedvetna Södermalm i Stockholm har jag dock tvingats till en lite mer ängsligt urban stil än

"Indiana Jones behöver inte nummerlapp på bröstet för att mäta sig med andra. Är man ensam i sitt slag, så är man."

farsan. Han körde konsekvent byxor med benfickor, multifunktionsverktyg i skärpet och jacka med limmade sömmar. Och så hatten då. Olof var till synes ständigt redo för ett plötsligt uppdykande vildmarksäventyr – en slags svensk förorts-Indiana Jones. Det var väl i stort sätt bara på finare fester han inte bar slidkniv.

Även om våra klädsmaak skilde sig åt hade vi löpningen gemensamt. Om än inte samtidigt. Putte Brodins farsa brukade rapportera att de från köksfönstret spanade efter "älgen" på söndagsmorgnarna. En två meter lång man med militärens blå träningsoverall och snor i skägget gjorde intryck i den sömniga radhusidyllen. Några tävlingar var det dock aldrig tal om – det skulle farsan aldrig nedlåtit sig till. Indiana Jones behöver inte nummerlapp på bröstet för att mäta sig med andra. Är man ensam i sitt slag, så är man.

JAG STUDERAR hatten i min hand. Sätter den på huvudet. Försöker tänka ut något tillfälle där den skulle kunna komma till pass.

– Du kan ha den när vi är ute på landet i sommar, föreslår Marie, som verkar ha insett att hatten kommer få hänga med ett tag till.

Det är en utmärkt idé! Där förvarar vi redan farsans specialbyggda touringcykel med Extra Allt, ett riktigt jävla slagskepp. Någon löpfri dag ska jag laga punkan på den, sätta Tilley-hatten på huvudet och hoja ner till affären i värdig stil. Så får det bli!

– Den här då?

Marie petar med foten på en cylinderverformad halv meter hög askkopp, som Douglas en gång snodde med sig från en hotelllobby och gav till mig i artonårs-present. En klenod av obestridligt affektionsvärde. Jag tvekar. Den eller hatten. Jag funderar, suckar tungt – och drar till slut åt remmen under hakan. Hur osannolikt en björnattack än må vara kring Nytorget i juni, är den trots allt troligare än att jag skulle börja röka.

När Marie osentimentalt skyfflar in askkoppen i säcken med metallskrot, vänder jag ändå bort huvudet. En del saker behöver man faktiskt inte se. Jag tror att farsan hade hållit med.

MÅRTEN KLINGBERG
SKÅDESPELARE, REGISSÖR
OCH LÖPARE. MAIL: MARTEN.
KLINGBERG@RUNNERSWORLD.SE